

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119012118
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8119012118.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. novembra 2022, v trestnej veci obž. A. B. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/118/2019 zo dňa 06. apríla 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu a

podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C., D. XXX/XX, okr. E., pre skutok právne kvalifikovaný v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov, sp. zn. 3 Pv 191/19/7707-24 ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

dňa 22.8.2018 v čase o 13:00 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. MAZDA 5, EVČ:E., po ceste III. triedy v obci Čelovce, okr. Prešov v smere do obce Pušovce, kde porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) a § 137 ods. 2 písm. j) zák. č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a na križovatke v uvedenej obci sa plne nevenoval vedeniu vozidla a situácii v CP s vozidlom prešiel do protismeru, následkom čoho ľavou prednou časťou svojho vozidla, narazil do prednej ľavej časti vozidla zn. Renault Thalia, EVČ:E., ktoré v tom čase v smere od obce Pušovce, viedla vodička F. C., nar. X.X.XXXX, bytom E. G. XX, okr. Prešov a následkom nehody došlo k stredne ťažkému zraneniu spolujazdca vo vozidle zn. Mazda 5, H. A., nar. XX.X.XXXX, bytom I. G. XXX, okr. Prešov, a to k zlomenine dolného konca ľavej vretennej kosti bez posunu úlomkov s predpokladanou dĺžkou liečenia 5-6 týždňov, pri nehode vznikla celková škoda na vozidlách cca. 3 000 -€, p o s t u p u j e Okresnému riaditeľstvu PZ v Prešove, okresný dopravný inšpektorát v Prešove, pretože nejde o trestný čin, ale tento skutok by mal tento úrad prejednať ako priestupok.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5. 6T/118/2019 zo dňa 06. apríla 2022 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 22.8.2018 v čase o 13:00 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. MAZDA 5, EVČ:E., po ceste III. triedy v obci Čelovce, okr. Prešov v smere do obce Pušovce, kde porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) a § 137 ods. 2 písm. j) zák. č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a na križovatke v uvedenej obci sa plne nevenoval vedeniu vozidla a situácii v CP s vozidlom prešiel do protismeru, následkom čoho ľavou prednou časťou svojho vozidla, narazil do prednej ľavej časti vozidla zn. Renault Thalia, EVČ:E., ktoré v tom čase v smere od obce Pušovce, viedla vodička F. C., nar. X.X.XXXX, bytom E. G. XX, okr. Prešov a následkom nehody došlo k stredne ťažkému zraneniu spolujazdca vo vozidle zn. J. X, H. A., nar. XX.X.XXXX, bytom I. G. XXX, okr. Prešov, a to k zlomenine

dolného konca ľavej vretennej kosti bez posunu úlomkov s predpokladanou dĺžkou liečenia 5-6 týždňov, pri nehode vznikla celková škoda na vozidlách cca. 3 000 -€.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 158 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol výkon trestu podmiennečne odložený.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona okresný súd určil skúšobnú dobu podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bola Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 35 942 436 s jej nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obhajkyňa a v zákonom stanovenej lehote aj obžalovaný. V rozsiahlych písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne uvádza, že súd sa vo svojom odsudzujúcom rozsudku nielenže nevysporiadal so žiadnou z obhajobných námietok, ale žiadnu z obhajobných námietok, ktoré boli vznášané počas hlavného pojednávania a aj v záverečnej reči, vôbec v rozsudku neuviedol. Ku odsúdeniu obžalovaného došlo iba na základe nezákonných a procesne nepoužiteľných dôkazov. Bolo porušené právo na obhajobu obžalovaného a jeho právo na spravodlivý proces, právo na kontradiktórne konanie a právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a porušená zásada in dubio pro reo. Ku odsúdeniu obžalovaného došlo napriek tomu, že v spise sa nenachádza žiadna lekárska správa, z ktorej by vyplývalo, že došlo ku takej ujme na zdraví poškodeného ako je uvedená v skutku a už vôbec neexistuje žiadny dôkaz vykonaný v súlade so zákonom, z ktorého by vyplývalo, že ku ujme na zdraví poškodeného vôbec došlo a už vôbec nie, že ku nej došlo v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, ktorú mal zapríčiniť obžalovaný. Odsudzujúci rozsudok nie je ničím iným iba čiastočnou citáciou výpovedí svedkov, obžalovaného, citáciou nezákonného výsluchu poškodeného a citáciou častí nezákonných znaleckých posudkov, ktoré svedčia v neprospech obžalovaného a ktoré odôvodňujú jeho odsúdenie. Žiadny zo svedkov, ktorí boli vo veci vypočutí, neuvádza, že by v dôsledku dopravnej nehody utrpel poškodený zranenie, čo je zrejme aj z jednotlivých výpovedí, ktoré súd v rozsudku cituje. Ku odsúdeniu obžalovaného došlo iba na základe dôkazu – výsluchu poškodeného, ktorý bol vykonaný v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní bol iba čítaný, keďže poškodený zomrel a na základe znaleckého posudku MUDr. Valdmana a znaleckého posudku MUDr. Kováča. Ide však o dôkazy, ktoré sú nezákonné a procesne nepoužiteľné. Následne cituje z uznesenia o vznesení obvinenia, kde je uvedená výpoveď pošk. H. A. zo dňa 29.03.2019, ktorú porovnáva s výpoveďou tohto poškodeného zo dňa 23.05.2019, pričom možno dospieť k jednoznačnému záveru o tom, že výsluch poškodeného H. A. z 23.5.2019 nebol vykonaný zákonným spôsobom v zmysle § 132 ods. 1 Trestného poriadku. Poškodený nebol vo veci vypočutý a nevypovedal ako svedok súvisle o tom, čo o veci vie, ale bola mu na podpis iba predložená zápisnica po jeho „údajnom“ výsluchu, ktorej obsah však tvorila vypočúvajúcim policajtom od slova do slova prekopírovaná časť odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia zo 7.5.2018, v ktorej je uvedené čo mal údajne svedok vypovedať pred vznesením obvinenia 29.3.2019. Iba pre zdôraznenie a potvrdenie pravdivosti tohto tvrdenia obhajoba podčiarknutím zvýraznila rovnaké pravopisné chyby v uznesení o vznesení obvinenia a v zápisnici o výsluchu poškodeného. Predstava, že by bol poškodený spôsobilý opätovne od slova do slova uviesť skutočnosti, ktoré uviedol pri jeho výsluchu 29.3.2018, (správne má byť rok 2019), ktorý sa však v spise nenachádza a policajť opätovne urobí rovnaké gramatické chyby je neveriteľná. Že ide o „štandardný“ postup policajta K., ktorý realizuje výsluchy svedkov a poškodených tak, že iba kopíruje obsah uznesenia o vznesení obvinenia do zápisníc o výsluchu poškodeného či obvineného, čo je zrejme aj zo zápisnice o výsluchu A. B., ktorý rovnaký policajť realizoval 23.5.2019. Je teda zrejme, že výsluch poškodeného z 23.5.2019 nebol vykonaný zákonným spôsobom, a preto nebola splnená podmienka pre čítanie zápisnice poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 17.1.2022. Obhajoba už pred prečítaním výpovede poškodeného súdom namietala čítanie jeho výpovede s odôvodnením, že podmienky na jej čítanie splnené nie sú (str. 6 zápisnice o HP z 17.1.2022). Napriek námietkam obhajoby súd zápisnicu prečítal. Obhajoba poukázala na to, že výsluch poškodeného v prípravnom

konaní nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom, keďže obžalovaný sa nemal možnosť zúčastniť na tomto výsluchu, keď mu nebolo upovedomenie o úkone doručené včas, tak aby mal možnosť sa tohto zúčastniť. Upovedomenie o tom, že sa uskutočnení výsluch poškodeného vyhotovil policajt v rovnaký deň ako sa výsluch poškodeného uskutočnil. Už len samotná táto skutočnosť dokazuje, že obžalovaný nebol o možnosti zúčastniť sa výsluchu svedka upovedomený včas. Upovedomenie podľa doručenky malo byť obžalovanému doručené 23.5.2018 (správne má byť rok 2019), teda v rovnaký deň, kedy sa výsluch realizoval, pričom nie je zrejmé o ktorej hodine mu bolo upovedomenie doručené, teda či bol upovedomený pred výsluchom alebo až po ňom. Aj v prípade, ak by mu bolo doručené upovedomenie pred výsluchom, nie je možné považovať za doručenie upovedomenia včas, tak aby bolo zachované právo obžalovaného na obhajobu. Navyše je potrebné zdôrazniť, že doručka bola vypísaná policajtom a nie je na nej uvedené čo bolo obsahom zásielky, ktorej doručenie obžalovaný mal podpísať, teda nie je doručka, ktorú policajt ku upovedomeniu o výsluchu svedkov A. pripojil potvrdením o tom, že obžalovanému bolo vôbec upovedomenie o výsluchu poškodeného doručené. Napriek námietkam obhajoby, ktoré boli zopakované v záverečnej reči, súd nielenže výsluch poškodeného prečítal, ale tento výsluch použil ako dôkaz, na ktorom založil odsúdenie obžalovaného, pričom išlo o dôkaz rozhodujúci, bez ktorého by k odsúdeniu nedošlo. Na námietky obhajoby o nezákonnosti výsluchu a námietky obhajoby o nezákonnosti tohto výsluchu súd v rozsudku nielenže nereagoval ale ani na nich nepoukázal. Následne k uvedenej problematike cituje z viacerých súdnych rozhodnutí. Ak súd dospel ku záverom o vine obžalovaného na základe dôkazu, ktorý bol vykonaný nezákonne a nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom, ktorý je dôkazom rozhodujúcim a súd sa žiadnou z týchto námietok nezaoberal, bolo porušené právo obžalovaného na spravodlivý proces a právo na obhajobu. V ďalšej časti odvolania cituje § 17 ods. 4, 5 zákona o znalcoch a tlmočníkoch a časť uznesenia Ústavného súd SR III. ÚS 17/09 týkajúci sa písomného vyhotovenia znaleckého posudku. Z vyšetrovacieho spisu, ktorý je založený v súdnom spise je zrejmé, že v čase, keď bol MUDr. Valdman požiadaný o vypracovanie znaleckého posudku jeho obsah tvorilo iba uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci. Odborné vyjadrenie, ktoré malo byť podkladom pre vypracovanie znaleckého posudku, a ktoré bolo podľa MUDr. Valdmana dodané ako podklad pre vypracovanie znaleckého posudku sa v spise nenachádza a netvorí ani prílohu znaleckého posudku. Zdravotná dokumentácia, ktorú si znalec údajne zaobstaral sám sa v súdnom spise nenachádza a nenachádza sa ani vo vyšetrovacom spise a netvorí ani prílohu znaleckého posudku. Pokiaľ prílohu znaleckého posudku netvorí podklady, ktoré znalec pri vypracovaní znaleckého posudku použil a tieto nie sú ani obsahom spisu, a to hlavne lekárska správa, z ktorej znalec cituje a z ktorej by malo vyplývať, že u poškodeného vôbec došlo ku ujme na zdraví a že ku nej došlo pri dopravnej nehode 22.8.2018, ako je uvedené v skutku, potom je znalecký posudok MUDr. Valdmana nepreskúmateľný a pre absenciu formálnych náležitostí aj nezákonný a nemôže byť dôkazom, na ktorom by mohlo byť založené odsúdenie obžalovaného. Vzhľadom k tomu, že znalecký posudok znalca MUDr. Kováča je vyhotovený na podklade výsluchu poškodeného z prípravného konania z 13.5.2019, ktorý je dôkazom nezákonným a na podklade znaleckého posudku MUDr. Valdmana, ktorý je tiež nezákonným a procesne nepoužiteľným dôkazom, nie je znalecký posudok MUDr. Kováča procesne použiteľným dôkazom, keďže vychádza z nezákonných podkladov. Taktiež žiadny zo svedkov, ktorý boli vo veci vypočutí neuvádzal, že ku zraneniu poškodeného pri dopravnej nehode došlo (22.8.2018 o 13.00 hod). Svedok A. C. viezol poškodeného z miesta dopravnej nehody do miesta bydliska, uviedol, že od doby, kedy došlo ku dopravnej nehode trvalo asi hodinu, keď sa na miesto nehody dostal, za účelom, aby poškodeného odviezol domov a následne trvalo cca 30-40 minút, kým vystúpil poškodený v mieste bydliska. Teda poškodený ani bezprostredne po nehode a ani najmenej ďalšiu 1 hodinu a 30 minút po nehode neuvádzal, že by mal nejaké zranenie. Ku ošetrovaniu poškodeného malo dôjsť až o 17.09 hod dňa 22.8.2018 (podľa nepreskúmateľných tvrdení znalca MUDr. Valdmana). Obžalovaný pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 1.6.2020 (str. 5 zápisnice z HP) uviedol, že poškodený chodí na dialýzu minimálne 5 rokov, po dialýze je slabučký, poukázal na opakované prípady, keď poškodený odpadol v dôsledku slabosti po dialýze. Rovnako tak znalec MUDr. Kováč na otázku v akej fyzickej kondícii sú pacienti bezprostredne po dialýze uviedol, že bývajú unavení (str. 5 zápisnice o HP zo 17.1.2022). Znalec MUDr. Valdman na otázku obhajoby (str. 4 zápisnice o HP z 13.10.2021), či ku zlomenine poškodeného mohlo dôjsť aj iným spôsobom, ak by sme si odmysleli, že bol účastníkom dopravnej nehody uviedol: „Mohol spadnúť, mohol naraziť niekde inde, kým sa dostal na ošetrovanie...“ Znalec MUDr. Kováč na otázku obhajoby uviedol, že podobné zlomeniny môžu vzniknúť aj pri páde osoby na rovine na vystretú ruku. V kontexte výsluchov všetkých svedkov, výsluchu obžalovaného a s poukazom na vyjadrenia znalcov MUDr. Valdmana a MUDr. Kováča nie je možné jednoznačne vylúčiť, že ku zraneniam poškodeného, ktoré mal podľa rozsudku utpieť, nedošlo pri dopravnej nehode ale až v období medzi dopravou nehodou a cca 17.00 dňa 22.8.2018. Uvedené skutočnosti však pri aplikácii

zásady in dubio pro reo sú dôvodom na oslobodenie spod obžaloby obžalovaného. Ak by aj boli znalecké posudky zákonné a procesne použiteľné, potom z nich jednoznačne vyplývajú také závery, ktoré vedú k nutnosti oslobodiť obžalovaného spod obžaloby z dôvodu zásady „in dubio pro reo“ aj z nasledujúcich dôvodov. Znalec MUDr. Kováč vo svojom znaleckom posudku uviedol, že ak by bol poškodený pripútaný bezpečnostným pásom, ku zraneniam, ktoré mal utrpieť by nedošlo. Z citovaných výpovedí znalcov vyplýva, že v prípade, ak by bol poškodený pripútaný, ku zlomenine ktorú utrpel by pravdepodobne nedošlo a doba liečenia by nemusela prekročiť 7 dní, čo vyplýva z exaktných vyjadrení znalca MUDr. Kováča, ktorý uviedol, že pri ľahkom zranení by bola doba liečenia do 7 dní a znalca MUDr. Valdmana, ktorý uviedol, že u ľahkého zranenia bola by doba liečenia od 7 dní (teda 7 dní vrátane). Bol to poškodený, ktorý nebol pripútaný bezpečnostným pásom a nepripútal sa ani napriek výzve obžalovaného. Ak nie je možné bez pochybností vyvrátiť možnosť, že v prípade, ak by bol poškodený pripútaný by došlo ku vzniku zranenia, ktoré by si vyžadovalo dobu liečenia nad 7 dní, potom je potrebné pri použití zásady in dubio pro reo dospieť k záveru, že neexistuje súvislosť medzi dopravnou nehodou a zranením poškodeného, uvedenom v skutku. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní vyplýva, že každý priamy účastník dopravnej nehody resp. z osôb, ktoré sa bezprostredne na mieste nehody nachádzali uviedli, že pri dopravnej nehode ku ujme na zdraví žiadnej osoby nedošlo. Obhajoba tiež rozoberá výpoveď svedka – policajta G., ako aj k použitiu výpovede ex post nedostupných svedkov. Obžalovaný tiež namieťa, že nebol upovedomený o možnosti preštudovať vyšetrovací spis. V spise sa síce nachádza doručka o tom, že obžalovaný bol upovedomený o možnosti preštudovať vyšetrovací spis, avšak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že o tejto možnosti upovedomený nebol, doručka je opäť iba vyplnená policajtom a z doručky vyplýva, že upovedomenie o možnosti preštudovať vyšetrovací spis nebolo doručované poštou. V deň keď malo byť toto upovedomenie obžalovanému doručované sa neuskutočnil žiadny vyšetrovací úkon. V upovedomení o preštudovaní vyšetrovacieho spisu, ktoré mu údajne bolo doručené sa nenachádza hodina, kedy sa preštudovanie spisu uskutoční, teda nejde o riadne upovedomenie o možnosti vyšetrovací spis preštudovať. Súčasne rozoberá aj spôsob doručovania upovedomenia o možnosti preštudovať vyšetrovací spis L. M., N. O. a H. A.. Uvedené skutočnosti spochybňujú zákonnosť postupu policajta v prípravnom konaní, ktorého dôsledkom je porušenie práva obžalovaného na obhajobu, kontradiktórny proces a v konečnom dôsledku aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie pred súdom. Ani záznam o dopravnej nehode z 30.10.2018 neobsahuje žiadnu relevantnú fotodokumentáciu, jediná fotodokumentácia je foto križovatky avšak bez vozidiel, na mieste sa nenachádzali žiadne osoby, ktoré mali byť účastníkmi dopravnej nehody, policajt do protokolu opísal aj stav vozovky a poveternostné podmienky, napriek tomu, že v čase vyhotovovania záznamu 30.10.2018 predsa nemohli byť poveternostné podmienky rovnaké ako 22.8.2018 a popísal poškodenie vozidiel, ktoré sa však v čase vykonanej ohliadky sa na mieste nenachádzali, neexistuje žiadna fotodokumentácie potvrdzujúca rozsah poškodenia vozidiel tak, ako ho popisuje policajt a popis poškodenia nie je uvedený ani v zázname o preverení škodovej udalosti z 22.8.2018. Policajt G. tak vyhotovil záznam o dopravnej nehode dodatočne a tvrdenia v ňom uvedené nie sú pravdivé a nejde o okolnosti, ktoré on ako policajt skutočne na mieste dopravnej nehody zistil Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, preto obhajoba navrhuje, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Krajský súd pri plnení si prieskumnej povinnosti konštatuje, že okresný súd v rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu vykonal (okrem nižšie uvedených) na hlavných pojednávaniach potrebné a dostupné dôkazy na objasnenie skutkového stavu, tento ale nesprávne právne vyhodnotil.

Okresný súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, zhodnotiac dôkazy jednotlivo, ako aj v ich súhrne, že obžalovaný dňa 22.8.2018 v čase o 13.00 hod., keď ako vodič viedol osobné motorové vozidlo Mazda 5 po ceste III. triedy v obci Čelovce, okr. Prešov v smere do obce Pušovce, nakoľko sa plne nevenoval vedeniu vozidla, s vozidlom prešiel do protismeru, čím došlo zo strany obžalovaného k protiprávnemu konaniu, kde následok sa prejavil ujmom na zdraví poškodeného H. A.. Obžalovaný síce vyhlásil, že je nevinný, no v postate nepoprel, že v obci Čelovce v pravej zákrute prešiel do protismeru, kde práve prichádzalo osobné auto a došlo k malej zrážke. V týchto intenciách vypovedal a aj vodička druhého vozidla F. C., ktorá uviedla, že v 90 stupňovej zatáčke asi v polovici

cesty si všimla, že ide auto veľkou rýchlosťou na ňu a nabúrало jej do šoférovej ľavej strany, čo svedčí podľa názoru okresného súdu v neprospech obžalovaného. Obžalovaný zo spáchania skutku je usvedčovaný aj výpoveďou poškodeného H. A., ktorý priebeh nehody popísal obdobne, a to, že v 90 stupňovej zákrute v obci Čelovce, kde je odbočka do Pušoviec obžalovaný prešiel do protismeru do jazdnej dráhy prichádzajúceho vozidla, kde došlo k zrážke prednej časti ich vozidla do prednej časti vozidla idúceho z Pušoviec a on sa udrel o prístrojovú dosku. K okamihu vzniku poranenia poškodeného H. A. prvostupňový súd poukázal na závery znalca MUDr. Petra Valdmana, ktorý popísal poranenia špecifikované vo výroku rozhodnutia, ktoré utrpel poškodený H. A., keď znalec uviedol, že poranenie vzniklo zapretím sa ruky o vnútornú výbavu vozidla pri náhlej zmene rýchlosti tohto vozidla po zrážke. Takýto mechanizmus v postate nevylúčil ani vypočutý znalec MUDr. Kováč. Na základe uvedeného súd prvého stupňa jednoznačne dospel k záveru, že skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný, teda svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona. Obžalovaný je plne trestnoprávne zodpovedný subjekt, ktorý sa spoliehal na to, že aj keď vedel, že nerešpektovaním predpisov na úseku cestnej dopravy, môže ohroziť záujem chránený týmto zákonom, t.j. bezpečnosť cestnej premávky a život a zdravie iných osôb a napriek tomu sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, resp. bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že takýto následok nespôsobí (§ 16 písm. a) Trestného zákona). Medzi jeho nedbanlivostným konaním a následkom t.j. ujmom na zdraví poškodeného je aj príčinná súvislosť, lebo ako to vyplýva zo záverov znaleckého posudku MUDr. Valdmana, tento vylúčil iný dôvod vzniku zlomeniny. Pokiaľ aj pripustil, že takáto zlomenina mohla vzniknúť aj pádom na zem, ale doplnil, že potom je tu vysoká pravdepodobnosť, že by došlo k posunu úlomkov, čo nie je v rozpore so závermi znalca MUDr. Kováča, keď aj tento uviedol, že v danom prípade nedošlo k posunu úlomkov a že zlomenina dolného konca vretennej kosti vzniká vo všeobecnosti pri pohybe cestujúceho, ale aj napríklad pri páde na zem, častejšie pri ohnutí ruky nepriamym mechanizmom, len nedá sa podľa neho určiť, či došlo k zlomenine pri zohnutí dozadu alebo dopredu. Zároveň podľa názoru okresného súdu je výsluchom oboch znalcov vyvrátená aj obrana obžalovaného spočívajúca v poukazaní na fakt, že poškodený nebol pripútaný, lebo z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný v dôsledku nevenovania sa riadnemu riadeniu vozidla prešiel do protismeru do jazdnej dráhy prichádzajúceho vozidla, pričom došlo k zrážke a poškodený utrpel poranenia zapretím sa ruky o vnútornú výbavu vozidla pri náhlej zmene rýchlosti tohto vozidla po zrážke a tá zlomenina reálne vznikla a takisto aj MUDr. Kováč nevylúčil, že aj osoby, ktoré sú pripútané bezpečnostným pásom sa môžu zraniť počas nehodového deja v prípade, že dôjde k nárazu vystretej ruky na vnútorné časti kabíny osobného motorového vozidla.

V prejednávanej trestnej veci niet pochybností o tom, ako došlo k vzniku nehody, t.j. že obžalovaný v dôsledku dostatočného nevenovania sa vedeniu motorového vozidla prešiel do protismeru, kde došlo k zrážke s motorovým vozidlom, ktoré v tom čase viedla F. C., ktorá pri tom neutrpela žiadne zranenia. Zranenia utrpel spolujazdec obžalovaného H. A. a to zlomeninu dolného konca ľavej vretennej kosti bez posunu úlomkov s predpokladanou dĺžkou liečenia 5-6 týždňov. O uvedenom svedčia jednak výpovede obžalovaného, poškodených F. C., H. A., znalcov MUDr. Petra Valdmana a MUDr. Martina Kováča ale aj v trestnom spise sa nachádzajúce listinné dôkazy (záznam, plánik a fotodokumentácia z dopravnej nehody, záznam zo škodovej udalosti).

Podľa § 158 Tr. zákona, kto inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženu mu podľa zákona, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o cestnej premávke (8/2009 Z.z.), osoba sediaci na sedadle povinne vybavenom bezpečnostným pásom alebo iným zadržiacim zariadením je povinná toto zariadenie použiť; to neplatí pre

- a) vodiča vozidla ozbrojených síl, ozbrojených bezpečnostných zborov, ozbrojených zborov, Vojenskej polície, obecnej polície, Hasičského a záchranného zboru, ostatných hasičských jednotiek, Horskej záchrannej služby, záchrannej zdravotnej služby, banskej záchrannej služby, Vojenského spravodajstva, Slovenskej informačnej služby a prepravované osoby, ak si to vyžaduje plnenie ich úloh,
- b) inštruktora autoškoly, ktorý vykonáva činnosť podľa § 7 ods. 1,
- c) osobu s telesnou výškou menšou ako 150 cm s výnimkou osoby, ktorá je povinná používať zadržiacie zariadenie podľa podmienok ustanovených v osobitnom predpise,
- d) vodiča vozidla taxislužby pri zmluvnej preprave osôb v obci,

e) osobu, ktorá nemôže byť pripútaná zo zdravotných dôvodov; takáto osoba sa musí preukázať osvedčením o oslobodení od použitia bezpečnostných systémov vozidla.

Z pohľadu obhajobných námietok otázna ostala tá skutočnosť, či by v prípade, ak by bol poškodený H. A. pripútaný na sedadle spolujazdca bezpečnostným pásom, utrpel by zranenia popísané vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. O tom, že poškodený nebol pripútaný bezpečnostným pásom svedčí jednak výpoveď obžalovaného, ktorý ho mal upozorniť, aby sa pripútal, keď si sadal na miesto spolujazdca, ale on na to nereagoval, ako aj samotný výsluch poškodeného, ktorý potvrdil, že v čase nehody pripútaný nebol.

MUDr. Peter Valdman, znalec z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie chirurgie, traumatológia a plastická chirurgia pri svojom výsluchu pred okresným súdom uviedol, že na základe zdravotnej dokumentácie poškodeného a vyšetrenia poškodeného zistil, že poškodený utrpel zlomeninu dolného konca ľavej vretennej kosti bez posunu úlomkov v mieste rastovej štrbiny, kde poranenie hodnotil ako stredne ťažké a k mechanizmu uviedol, že toto poranenie vzniklo zapretím sa ruky o vnútornú výbavu vozidla pri náhlej zmene rýchlosti tohto vozidla po zrážke. Podľa znalca odôvodnená doba liečby tejto zlomeniny v rozsahu 5 – 6 týždňov. Ku skutočnosti, či v prípade, že by bol poškodený pripútaný (o čom v čase spracovania znaleckého posudku vedomosť nemal), došlo by ku vzniku tejto zlomeniny v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou uviedol, že to sa nedá jednoznačne povedať, závisí to od toho, ako by sa pohyboval v tom vozidle, ale ruka ako taká pri dopravnej nehode nie je až taká podstatná, bezpečnostný pás chráni hrudník, takže končatina sa pohybuje voľne a skôr sa zaprel. Nie je iný dôvod vzniku predmetnej zlomeniny, vždy človek akosi predtiahne ruku pred seba a zaprie sa o palubnú dosku. Iným spôsobom ako zapretím alebo nárazom táto zlomenina nevzniká. Môže vzniknúť aj pádom na zem, len tu je vysoká pravdepodobnosť, že by došlo k posunu úlomkov, čo ale ani podľa krajského súdu nenastalo. Ohľadne pociťovania bolesti znalec uviedol, že ju poškodený mohol pociťovať hneď, ale ju mohol pociťiť aj neskôr, čo je typické pre zlomeninu tohto typu, takže jednoznačne nemôže povedať, kedy pociťoval tú bolesť.

Z výsluchu znalca MUDr. Martina Kováča, znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo vyplýva, že sa stotožnil so závermi znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Valdmanom a doplnil, že je pravdepodobné, ak by bol poškodený počas jazdy riadne pripútaný bezpečnostným pásom, nedošlo by počas nehody k náhlemu a nekoordinovanému pohybu jeho tela smerom dopredu, s následným reflexným zapretím sa ľavou hornou končatinou o vnútorné časti kabíny osobného motorového vozidla a prenesením energie pohybujúceho sa tela poškodeného na dolný koniec ľavej vretennej kosti, so vznikom zlomeniny bez posunu úlomkov v mieste rastovej štrbiny. Pripustil, že aj osoby, ktoré sú pripútané bezpečnostným pásom sa môžu zraniť počas nehodového deja v prípade, že dôjde k nárazu vystretej ruky na vnútorné časti kabíny osobného motorového vozidla. Ak by bolo telo zadržané bezpečnostným pásom, energia potrebná na vznik tejto zlomeniny by bola podstatne nižšia a z uvedeného dôvodu by nemuselo dôjsť k vzniku zlomeniny, ale len k pomliaždeniu v oblasti ľavej ruky, čo by predstavovalo poranenie ľahké až stredne ťažké, PN do 7 dní, ak by bolo ľahké poranenie. Ak by bolo pripútaný, pri tom airbagu by nedošlo k takej zlomenine, ako poškodený utrpel.

K takto vykonanému výsluchu sa vyjadril znalec MUDr. Valdman, ktorý bol osobne prítomný pri vypočutí MUDr. Kováča a uviedol, že s ním plne súhlasí, v tých istých intenciách sa môžeme pohybovať. Nerozhoduje, či bol alebo nebol poškodený pripútaný, zlomenina vznikla a súhlasí s názorom MUDr. Kováča v tom zmysle, že keď je pripútaný, tak je možnosť vzniku zlomeniny nižšia, pričom ak by bol pripútaný teoreticky možno pripustiť, že by mohol utrpel zlomeninu, pomliaždenie ruky i podvrtnutie zápästia. Vo vzťahu k dobe PN uviedol, že ak by sa jednalo o poranenie ľahké, mimo zlomeniny, tá doba je individuálna, povedzme do tých 7 dní, závisí od stupňa pomliaždenia, podvrtnutia, vždy by sa jednalo o poranenie ľahké maximálne do 3 týždňov, keď bol pripútaný s čím sa stotožnil aj MUDr. Kováč.

Ako je to už vyššie citované, zákon o cestnej premávke v § 8 ods. 1 ukladá povinnosť osobe sediacej na sedadle vybavenom bezpečnostným pásom alebo iným zadržiacim zariadením toto zariadenie použiť. Zanedbanie tejto povinnosti ani samotný poškodený nepoprel, dokonca sám priznal, že pripútaný nebol. V danom prípade pri skúmaní trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného bolo potrebné v prvom rade vyriešiť a ustáliť otázku, či by v prípade, ak by bol poškodený H. A. pripútaný bezpečnostným pásom v čase nehody, utrpel by zranenia v takom rozsahu, ako sú uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Dopravná nehoda je definovaná v § 64 zák. č. 8/2009 Z. z. ako udalosť v cestnej premávke, ktorá sa stane v priamej súvislosti s premávkou vozidla a pri ktorej sa usmrtí alebo zraní osoba, sa poškodí cesta alebo všeobecne prospešné zariadenie alebo uniknú nebezpečné veci. Z uvedeného je teda zrejmé, že trestnosť činu spáchaného spôsobením dopravnej nehody alebo v spojitosti s ňou je podmienená poškodením života, zdravia a aj majetku v rozsahu stanovenom Trestným zákonom, čo znamená, že nie každý čin naplní zákonné znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty toho ktorého trestného činu. Skutok (čin) sa z trestnoprávneho hľadiska posudzuje podľa konania a následku, ktorý bol spôsobený konaním a je v príčinnej súvislosti s ním, čo je objektívna stránka, ale skutková podstata má i objekt, jej obligatórnou zložkou je i subjekt a subjektívna stránka. Zavinenie musí zahŕňať všetky znaky objektívnej stránky trestného činu, teda aj príčinný vzťah medzi konaním páchatela a následkom trestného činu, pričom pri nedbanlivosti je potrebné, aby si páchatel aspoň mal a mohol predstaviť, že sa takto príčinný vzťah môže rozvinúť. Požiadavka príčinného vzťahu znamená, že určitá osoba môže byť trestná len vtedy, pokiaľ svojím konaním následok skutočne spôsobila. Každé konanie, bez ktorého by následok nebol nastal, nie je však rovnako dôležitou príčinou následku. Dôležité taktiež je, aby konanie páchatela bolo z hľadiska spôsobeného následku príčinou dostatočne významnou. Pokiaľ pri vzniku následku pri ublížení na zdraví (§ 158 Tr. zákona) pôsobilo viacej príčin (napr. konanie páchatela a poškodeného), je potrebné hodnotiť zvlášť každú príčinu čo do jej významu pre vznik následku a určiť jej dôležitosť pre následok, ktorý z konania obvineného nastal.

V súdenom prípade je zrejmé, že došlo k nehode zavineným konaním obžalovaného, ktorý prešiel do protismeru, kde sa zrazil s prichádzajúcim vozidlom. Aj vzhľadom na vyššie uvedené závery znalcom bolo v danom prípade relevantné, či by došlo/nedošlo k vzniku zranenia u poškodeného H. A. v takom rozsahu ako je to popísané vo výroku rozsudku, ak by bol pripútaný bezpečnostným pásom.

Podľa konštantnej judikatúry pri objasňovaní skutočného stavu veci u trestných činov ublíženia na zdraví spáchaných vodičom motorového vozidla porušením predpisov o cestnej premávke sú orgány činné v trestnom konaní povinné tiež zisťovať, či osoby, ktoré pri strete motorových vozidiel utrpeli ujmu na zdraví a sediace na sedadlách povinne vybavených bezpečnostným pásom, boli v dobe stretu vozidiel tiež pripútané a v prípade, že neboli, aký mala táto okolnosť vplyv na povahu ich zranení.

V uvedenom smere ale možno uviesť, že orgány činné v trestnom konaní sa touto zásadou neriadili. Dokonca ani znalec MUDr. Valdman pri spracovaní svojho posudku nemal vedomosť o tom, čo aj sám pred súdom uviedol, že poškodený pripútaný bezpečnostným pásom nebol v čase zrážky. Znalec MUDr. Martin Kováč pritom jednoznačne deklaroval, že ak by bol poškodený počas jazdy riadne pripútaný bezpečnostným pásom, nedošlo by počas nehody k náhlemu a nekoordinovanému pohybu jeho tela smerom dopredu, s následným reflexným zapretím sa ľavou hornou končatinou o vnútorné časti kabíny osobného motorového vozidla a prenesením energie pohybujúceho sa tela poškodeného na dolný koniec ľavej vretennej kosti, a teda ku vzniku zlomeniny bez posunu úlomkov v mieste rastovej štrbiny, s čím následne súhlasil aj znalec MUDr. Valdman. S ohľadom na tieto závery znalcov krajský súd je nútený konštatovať, že okolnosť, že poškodený nebol pripútaný bezpečnostným pásom v dobe stretu motorových vozidiel mohla mať podstatný vplyv na vznik predmetného zranenia. Znalci tiež pripustili možnosť, že ak bol poškodený pripútaný, mohol by utpieť zranenia s dobou liečenia do 7 dní, čím by do úvahy prichádzala podľa odvolacieho súdu aj reálna možnosť nenaplnenia obligatórnej náležitosti súdeného prečinu a to spôsobenie ublíženia na zdraví, za čo sa podľa § 123 ods. 2 Trestného zákona na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného, za ktorú sa podľa ustálenej judikatúry považuje až doba presahujúca 7 dní. Účel povinnosti byť za jazdy pripútaný bezpečnostným pásom, ktorý ukladá spolujazdcomi ust. § 8 ods. 1 zákona o cestnej premávke (č. 8/2009 Z.z.) je predchádzať následkom eventuálnej dopravnej nehody, alebo ich aspoň zmierniť, pričom v okamžiku začatia jazdy, ktorou táto povinnosť vzniká, je eventuálna dopravná nehoda tzv. abstraktným nebezpečenstvom. Prepravovaná osoba v tomto okamžiku nevie, či k nehode dôjde a aký bude jej eventuálny priebeh. Vodiča vozidla pritom nemožno urobiť zodpovedným za nesplnenie povinnosti, ktorá sa viaže na inú osobu, v ktorej záujme je prevažne uložená a jej splnenie či nesplnenie je právne a fakticky v plnej sfére tejto osoby.

Nemožno preto jednoznačne tvrdiť, že aj v prípade, ak by bol poškodený pripútaný bezpečnostným pásom, tak by aj napriek tomu utrpel zmieňované zranenie práve v dôsledku konania obžalovaného.

Zranenia uvádzané v obžalobe prokurátora sa týmto dostávajú do hypotetickej roviny, za čo ale nemožno činiť zodpovedného v trestnoprávnej rovine obž. A. B.. Nie je totiž bez významu, že bol to poškodený, ktorý mohol niesť prevažujúci podiel viny za následok, ktorý si zapríčinil v súvislosti s ignoráciou jeho povinnosti pripútať sa bezpečnostným pásom, ktorej porušenie spravidla vždy predstavuje pri nehode nebezpečie pre ľudský život a zdravie.

Krajský súd pri preskúmaní a následnom hodnotení vyššie rozvedených dôkazov vychádzal z toho, že nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, je trestným činom, že predstavuje skutočnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

Krajský súd podotýka, že pre odsúdenie musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal práve obžalovaný, ktorý je zaň trestne zodpovedný. Naproti tomu pre oslobodenie obžalovaného nie je potrebné mať preukázané, že nespáchal žalovaný skutok, ale stačí, ak nie je preukázané, že taký čin spáchal práve on. Podľa odvolacieho súdu orgány činné v trestnom konaní (polícia, prokuratúra) nepredložili dostatok takých dôkazov, ktoré by súdu umožňovali jednoznačne konštatovať, že skutok uvedený v obžalobe vykazuje všetky znaky súdeného prečinu a z nej vyplývajúcu trestnú zodpovednosť obžalovaného.

V predmetnej veci orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci podľa § 2 ods. 10 Tr. por., keď nezabezpečili relevantné a procesne spôsobilé dôkazné prostriedky, ktoré by preukazovali naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. totiž vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo opačného záveru. Prokurátor ako žalobca jednoznačne neuniesol dôkazné bremeno a vôbec nereagoval na vzniknutú dôkaznú situáciu, a to nielen v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom.

V súvislosti s uvedeným je potom potrebné poukázať na to, že existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov nie je neobvyklá, avšak pokiaľ nie je možné jednoznačne určiť, ktorý z variantov skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variant pre obžalovaného najpriaznivejší.

Krajský súd je preto toho názoru, že je na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech). Táto prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúcemu spravodlivému rozhodnutiu.

Aj tento prípad preukazuje, aké dôležité a nevyhnutné je riadne zabezpečenie dôkazov orgánmi prípravného konania. Pochybenie v naznačenom smere spravidla znamená nemožnosť náležitého zistenia a preukázania skutkového stavu v rozsahu požadovanom ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., resp. vedie k vzniku a pretrvávaniu pochybnosti o priebehu skutkového deja a tým k povinnosti súdu uplatniť pravidlo "in dubio pro reo".

Krajský súd ani po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo, teda bez rozumných a dôvodných pochybností uzavrieť, že skutok, tak ako je uvedený v obžalobe, vykazuje všetky obligatórne náležitosti súdeného prečinu.

Na druhej strane je ale zrejmé, že obžalovaný svojím konaním porušil príslušné ustanovenia o cestnej premávke (za ktoré síce bol sankcionovaný pokutou vo výške 40,- eur, táto ale bola v príslušnom konaní

po proteste prokurátora zrušená) a bude potrebné toto jeho konanie prejednať ako možný priestupok pred príslušným dopravným inšpektorátom, preto krajský súd tento skutok svojím rozhodnutím postúpil na konanie pred príslušným orgánom.

Aj napriek skutočnosti, že bolo vyhovené odvolaniu obžalovaného v podstatnej miere (krajský súd neoslobodil obžalovaného spod obžaloby, ale skutok postúpil príslušnému orgánu na prejednanie priestupku) vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd ohľadne namietanej zákonnosti výpovede poškodeného H. A. zo dňa 23. 5. 2019 poukazuje na to, že s výsluchom bolo začaté o 12.00 hod a to po predchádzajúcej výpovedi obv. A. B., pričom jeho výsluch sa konal tiež dňa 23.05.2019 od 11.00 hod. do 11.45 hod. V rámci svojho výsluchu bol obvinený osobitne poučený podľa § 213 ods. 1 Tr. poriadku, pričom doslova uviedol, že tomuto poučeniu výslovne porozumel, berie ho na vedomie a vyhlasuje, že toto právo nevyužíva a nebude sa zúčastňovať na vyšetrovacích úkonoch v tomto konaní a nechce byť upovedomovaný o termínoch konania vyšetrovacích úkonoch. Obvinený bol aj napriek vyššie uvedenému písomne upovedomený o termíne výsluchu poškodeného A. (viď doručka na čl. 103) a aj keď sa uvedený výsluch konal v ten istý deň ako jeho vlastný, bolo mu umožnené sa predmetného výsluchu poškodeného H. A. zúčastniť, prípadne mohol namietať a žiadať jeho vykonanie v inom termíne. Obvinenému teda nemohlo byť upreté jeho právo na kontradiktórny výsluch poškodeného A. a skutočnosť, že toto svoje právo nevyužil a rezignoval na možnosť sa predmetného výsluchu zúčastniť a klásť poškodenému svoje otázky, nečinní z takto vykonaného výsluchu nezákonný a v konaní pred súdom nepoužiteľný dôkaz.

Taktiež nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu a spravodlivý proces len na základe toho, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obžalovaného alebo inej strany v konaní. Obžalovaný mal v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zásadným porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa rozumie najmä porušenie práva na nutnú obhajobu, alebo stav kedy obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom práve v tom čase orgány činné v trestnom konaní reálne vykonávali procesné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu. Z obsahu spisov takéto skutočnosti nevyplývajú.

K namietanému nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu, krajský súd upriamuje pozornosť obhajoby na to, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré v podstatných bodoch a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces.

K nezákonnosti znaleckých posudkov (mimochodom znalecký posudok MUDr. Martina Kováča bol vypracovaný na základe zadania stranou obhajoby) je potrebné uviesť, že je pravdou, ako to vytyka obhajkyňa, že znalecký posudok MUDr. Valdmana neobsahuje v prílohe zdravotnú dokumentáciu, z ktorej znalec pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal a nie je ani súčasťou vyšetrovacieho spisu. Krajský súd preto požiadal tohto znalca o predloženie uvedených listín, pričom z jeho písomného vyjadrenia, ktoré bolo následne oboznámené na verejnom zasadnutí vyplýva, že zdravotnú dokumentáciu, z ktorej vychádzal pri vypracovaní znaleckého posudku súdu nepredloží, pretože ňou nedisponuje. Citoval z nej po jej predložení poškodeným dňa 02.04.2019 pri jeho osobnom vyšetrení pri vypracovaní odborného vyjadrenia (mimochodom ani to sa v spise nenachádza), resp. neskôr znaleckého posudku. Nemá právo ju držať ani poskytnúť druhej osobe. Zdravotnú dokumentáciu je možné si vyžiadať od poškodeného alebo jeho praktického lekára. Odvolací súd aj napriek uvedenému nemá za to, že v danom prípade ide o procesne nespôsobilé, neúčinné a absolútne nezákonné dôkazy a je ich aj napriek uvedenému nedostatku možné použiť v trestnom konaní a prihliadať na závery uvedené v nich.

Ohľadne nepreštudovania spisu obžalovaným je potrebné uviesť, že obžalovaný bol o tejto možnosti upovedomený a aj keď obhajoba spochybňuje, že tomu tak bolo, o opaku svedčí listina na čl. 104, ktorou bol obvinený na takúto možnosť upozornený. Neuvedenie konkrétneho času vykonania tohto procesného úkonu, podľa odvolacieho súdu nespôsobuje to, že bolo obžalovanému takéto právo upreté, pretože sa tým pádom mohol možnosti preštudovania spisu domáhať prakticky počas celého takto určeného dňa a poverený príslušník by ho nemal právo/možnosť odmietnuť z dôvodu, že sa nedostavil k tomuto úkonu na konkrétnu hodinu. Aj keď sa tohto práva nemožno účinne vzdať už pri prvom výsluchu obvineného (čo vyplýva z ustálenej judikatúry), samotný obv. B. pri ňom uviedol, že sa ho zúčastniť nechce, čo tiež vypovedá o jeho ozajstnom záujme o vykonanie tohto procesného úkonu v jeho prítomnosti.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného A. B. vyhodnotil ako dôvodný a rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.